

Az angyalszerű lényt a mennyezetre
 én álmodtam, mikor a függöny rése
 fejem fölé vetítette a fényt,
 szobornak tűnt, de mocorgott és nézett,
 s egyszerre más, egy idegen személy
 nem létező jelenlététől féltem,
 s a félelem idegnyűvő vonója
 ráébresztett, hogy ő jár az eszemben,
 s az aggodalom hozzábetegít,
 olyan erős a test együttérzése.

Kortárs, 2012/10.

Király László

AZ EMBEREVŐKRŐL

Arról beszélek, amit láttam.
 Emberevő rendszerek idején.
 Gyanús zajokkal telik meg a ház.
 Kifent késekkel álmodnak a népek.
 Utcák szádán paták robaja.
 Emberevő rendszer idején.

Percenként búcsúzni valakitől!
 Végül vihogunk kimerülten:
 Faljatok fel, ne fáradjatok, itt vagyunk.
 Ők meg csak követnek,
step by step gyötörnek,
 figyelve ruhánk, szokásaink.
 Halálosan jegyzik: hányszor, hogyan
 simít asszonykéz férfiszakállt,
 mint bódítja rémült anya síró gyermekét.
 Szikár idő, enyésznek a testek nedvei.
 Emberevő ízlelget kiszemelt gondolatot.
 Felismeri már a titkot, de ha nem
 kitalál, *fabrikál* titkot ő maga.

Rettegjen, kit földtől égis nagytón figyelnek.
 Éhhaláltól fél minden emberevő.

Mi sunyít a szekrények zugában?
 Mit rejteget mindenki párna alatt?
 Rögzítve a szó, de a tekintet mit üzen?
 Emberevők félelméhez mi sem fogható.

Kipusztultak? Föld alatt sustorognak?
 Azt imádták, amit elképzelték.
 Vadászták, amitől haraglágra lobban
 a Legesleg, a Fő Emberevő.

De Csang vej még most is itt szöszmötöl,
jó világot *képező* lugasában, íme.
Szürkülő szakállát
időtlenül borzolja a szél.

Helikon, 2012. október 25.

Király László 1943-ban született Sóváradon.
Verset ír, műfordítással foglalkozik. József Attila-díjas.

Jászberényi Sándor

AZ ÖRDÖG EGY FEKETE KUTYA

1.

A hold magasan járt a város felett. A fénye megvilágította a felhőket, az emeletes házakat, a vörös hegyeket. Hűvös volt, mint minden este a hegyekben. A városban nem volt áram, csak a hold fénye folyt végig a sikátorokon, mint az alvadt vér.

„A vihartól ilyen” – mondta Abdulkarim, amikor észrevette, hogy bámulom. „Vihar volt a sivatagban, és a portól látszik vörösnek a hold.”

Mélyet szívott a cigarettából. Mióta nála laktam, mindig a mecset tetején fejeztük be a napot. Jó volt kiülni az éjszakai levegőre, hasist szívni és beszélni erről-arról. Az ágyúzást pár napja fejezték be a sana'a-i csapatok. Csend volt, csak a hold sütött a városra, megvilágítva a romokat.

„Holnap jó idő lesz” – mondta az imám.

„Ezt honnan tudod?”

„A feleségem hallotta a rádióban.”

Elmosolyodtam, és átvettem a cigarettát. Abdulkarim a negyvenes éveinek elején járt, a szakálla már teljesen ősz volt. Egészen pontosan két hete laktam nála a mecsetben, mióta a Hotel Mekktát, az egyetlen szállót a városban találat érte. A sana'a-i csapatok ágyúzni kezdték a várost, véletlenül lőtték szét a hotelt. Mire visszaértem a hegyek között lakó huthiktól, már csak az épület romjai és a sajnálkozó tulajdonos fogadott, aki közölte, hogy nem tudja visszaadni a kétszáz dolláromat, mert etetnie kell a családját. Nem volt más ötletem, bekopogtam a mecsetbe, ahol Abdulkarim volt az imám. Nagylelkű volt, és befogadott. Hamar megkedveltük egymást.

„Mit gondolsz, mikor jönnek vissza a külföldiek?” – kérdezte.

„Nem tudom. Még egy hét szerintem.”

Valójában fogalmam sem volt.

Az utakat a mudzsahidok ellenőrizték, gyakoriak voltak az emberrablások. A legbiztonságosabb mód, hogy visszatérjek a fővárosba, a humanitárius szervezetek fegyveres konvojai lettek volna, de a harcok kezdetekor mindenkit evakuáltak. Én maradtam egyedül.

„Sok a halott” – mondta Abdulkarim. A sebesültek ellátásának megszervezése is az ő munkája volt. Orvos nem volt, a fájdalomukat ópiummal